

Bayer Zsolt: Szomorú levél Pressman úrnak (2. rész)

2023 január 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nagykövet úr meséi csak az angolszász képmutatás jól ismert kliséit ismételtetik

Talán itt az ideje feltenni néhány kérdést és kimondani néhány fontos dolgot.

Mondjuk ki mindenekel?tt, hogy az ellenségem ellensége nem feltétlenül a barátom, mi több, a barátom barátja sem feltétlenül a barátom, miképpen a barátom ellensége sem biztos, hogy az én ellenségem is. Mert ez a logika birodalmi logika. Mi ellenben szeretjük magunk megválogatni a barátainkat is és az ellenségeinket is. Hogy is mondta Hugh Grant az Igazából szerelemben? „Egy basáskodó barát nem barátunk többé. Mivel a basa csak az er?b?l ért, kész vagyok rá, hogy er?sebb legyek, és az elnök úr is készülhet rá.”

Na, látja, nagykövet úr, err?l van szó. S ne felejtse el soha: a szövetségesünk ellensége csak a NATO 5. cikkelye szerint a mi ellenségünk is. Miképpen azt is tartsa mindig szem el?tt a nagykövet úr, hogy mi nem tudunk nem a Nyugathoz tartozni, de a Nyugat ma mi vagyunk, amennyiben kizárólag mi, közép- és kelet-európaiak ?rizzük még a hajdani nyugati éthoszt, amelyet önök feloldottak a woke, a neomarxista, a liberálfasiszta, a BLM- és az LMBTQ-forradalomban. Úgyhogy hátrébb az agarakkal! S valóban egy szövetségben vagyunk (amely egyre inkább olyanná válik, mint az athéni birodalommal átalakuló Déloszi Szövetség), de ez nem jelenti azt, hogy feltétlenül barátok is lennénk. Ahogy mi szoktuk mondani: minek nekünk ellenség, ha ilyen barátaink vannak, ugyebár...

Természetesen semmi akadály a annak, hogy a szövetségesünk annyi ellenséget kreáljon magának, amennyit csak akar. A Déloszi Szövetség idején sem támadtak már a perzsák egy görögöt sem, de ellenségre szükség volt, igaz? Így aztán Athén tetszés szerint rámutatott egy-egy szövetséges városállamra és kinevezte ellenségnek – éppen úgy, ahogy önök teszik ma. Vagy bárkit kineveznek „perzsának”, igaz, nagykövet úr? És viszik a „demokrácia zsarnokságát”. S micsoda sikerek, micsoda diadalmenet, mennyi virágba boruló demokrácia kíséri az önök útját, nagykövet úr: Vietnam, Irak, Szíria, Afganisztán, Jugoszlávia – csupa sikersztori!

A náci faji alapon gyártottak hullahegyeket, és meg voltak róla gy?z?dve, ez a szép új világ záloga. A kommunista osztályalapon gyártottak hullahegyeket, és meg voltak róla gy?z?dve, ez a szép új világ záloga. Önök demokráciaexport-alapon gyártottak hullahegyeket, és máig meg vannak róla gy?z?dve, ez a szép új világ záloga. És arról van valami mondanivalója a nagykövet úrnak, hogy ki is provokálta bele ebbe a háborúba az oroszokat?

De lenne itt egy fontos apróság: nekünk nem feltétlenül kell követni a szövetségesünket sem az ellenségkeresés útján. Mi, magyarok még arra is képesek voltunk, hogy a második világháborúban a németek szövetségeseiként a lengyelek barátai maradjunk és minden er?nkkel segítsük ?ket.

Jut eszembe! Véletlenül nem a Nyugat barmolta szét az első világháború után az európai egyensúlyt? A wilsoni elvek nagyobb dics?ségére az összes közép-európai országot egyenesen Hitler karjaiba és igájába hajtva? Majd a második világháború után nem a Nyugat dobta oda a veszteseket és a gy?zteseket egyformán Sztálin karmaiba? S persze lehet ma Putyint Sztálin utódként láttatni (mi sem rajongunk ám a Kreml tetején a vörös csillagért vagy Lenin máig temetetlen múmiájáért, bennünket sem lelkesítenek a posztszovjet idegrángások), de nem kellene elszámolni el?bb azzal, hogy milyen erkölcsi alapon fog össze Amerika Belzebubb a sátán ellen, majd a sátánnal Belzebub ellen?

S talán ideje lenne elszámolni felénk 1956-tal is, nemde, nagykövet úr? Hiszen mi, magyarok éppen 1956 óta tudjuk, hogy az Egyesült Államoknak nagyon fontos ám a közép-európai nemzetek szabadsága – egészen addig, ameddig nem akad a világ más táján valami még annál is fontosabb szabadság, ami ráadásul mindig valamilyen amerikai önérdékben manifesztálódik (lásd: Suez, ugye?). S természetesen lehet az ukránokat a demokrácia rettenthetetlen és szepl?telen harcosaiként láttatni, de el?bb esetleg a történelmi arcképcsarnokban a helyére kellene tenni Hruscsovot és Brezsnyevet, Banderáról nem is beszélve, nagykövet úr! Mi van ma Banderával és a követ?i által bestiálisan meggyilkolt zsidó és lengyel százezrekkel? És talán ideje lenne elszámolni azzal a néhány milliárd dollárral is, amely a nagy Majdan-forradalom nagyobb dics?ségére Ukrajnába érkezett, természetesen és szigorúan „kultúraváltásra” – nem igaz, nagykövet úr?

Tessék mondani, jutott abból a pénzb?l azoknak az ukrán szervezeteknek is, amelyek ma is nyíltan hirdetik a náci eszméket, jutott abból a pénzb?l a „jó” oligarcháknak? Ameddig erre nem kapunk ?szinte választ, addig a nagy ukránbarátságot mi Burishmának, vagyis az ukrán gázipari tröszt feletti uralomnak, meg csernozjomnak, vagyis a világ legjobb és legtöbb term?földje feletti uralomnak fogjuk látni. Megkérdezte már az elnökét, nagykövet úr, hogy a drogos, szexfügg?, képességtelen és gazember fiát milyen alapon ültette bele annak idején, még alelnökként a

Burishma igazgatói tanácsába? S hogy milyen alapon viszik az amerikai multik az ukrán term? földet? Megy a demokrácia, érkezik a vagyon – err?l van szó, nagykövet úr? Athén dolgozik?

Thuküdidész hatalmas és már idézett m?vének van egy fontos fejezete, a címe: Méloszi dialógus. Engedje meg nagykövet úr, hogy ebb?l idézzek végezetül néhány passzust.

„86. Erre a méloszi f?emberek így válaszoltak: »Méltányos javaslatotok ellen, hogy higgadtan igyekezzünk egymást meggy?zni, nem lehet kifogásunk. Ennek azonban szemlátomást ellentmond az a tény, hogy ti már most, túl az el?készületeken, készen álltok a háborúra. S úgy látjuk, azért jelentetek meg, hogy íté?bíráink legyetek az elkövetkez? eszmecserében, s hogy tárgyalásaink eredménye, ha bebizonyítjuk igazunkat, s éppen ezért nem engedünk, a háború, ha pedig hagyjuk magunkat meggy?zni, a szolgaság lesz.«

87. Athéniak: Ha ti azért jöttetek össze velünk, hogy a jöv? lehet?ségeit találgassátok, vagy más a célotok, nem pedig az, hogy jelenlegi helyzetetekben, amelyet ti magatok is láttatok, városotok megmaradásáról tanácskozzatok, máris abbahagyhatjuk a tárgyalást. Ha azonban az utóbbi a célotok, akkor beszéljete tovább. [...]

88. Mélosziak: Természetes és megbocsátható, ha ilyen válságos helyzetben valakinek a gondolatai sok irányban elkalandoznak. Összejövetelünk célja valóban a mi megmaradásunk, s a tárgyalást, ha nektek is megfelel, folytassuk úgy, ahogy ti javasoljátok.

89. Athéniak: Nos, jó. Mi tehát egyáltalán nem szándékozunk el?ttetek szép szavakat hangoztatva – hogy például a médek legy?zése után minket illet az uralom, vagy hogy az elszenvedett jogtalanságok megtorlására érkezünk ide – hosszadalmas és aligha elhíhet? szónoklatot tartani [...]. Hiszen éppoly jól tudjátok, mint mi, hogy emberek között jogegyenl?ségr?l csak az er?k egyensúlya esetében lehet beszélni, a hatalmas azonban végrehajtja, amit akar, a gyenge pedig meghajlik el?tte.

90. Mélosziak: A mi véleményünk szerint – s ezt meg kell mondanunk, mikor ti, semmibe véve a jogot, csak a haszonról vagytok hajlandók beszélni – kívánatos lenne, ha nem vetnétek el mindnyájunknak ezt a közös kincsét, s a bajban lév? esetében a méltányos mindig igazságosnak is számítana, s ?, ha ügye jogosságát nem is tudja teljes mértékben bebizonyítani, számíthasson némi jóindulatra. S ez nektek is érdeketekben áll, hiszen ha netán egyszer alulmaradtok, meglehet, ti szolgáltok a legszörny?bb megtorlás példájául.

91. Athéniak: Amiatt mi nem aggódunk, hogy mi lesz velünk, ha uralmunk egyszer véget ér. Mert nem az a nép félelmetes a legy?zött számára, amely, miként a lakedaimoniak is, másokon uralkodik – különben is most nem a lakedaimoniakkal van nézeteltérésünk –, hanem az elnyomott, ha egyszer fellázad, s legy?zni eddigi urát. De engedjétek, hadd legyen ez a veszély csak a mi gondunk. Azt szeretnénk kifejtetni, hogy mi hatalmunk kiterjesztése végett érkezünk ide, s városotok megmentése érdekében folytatjuk ezt a tárgyalást, hogy itt küzdelem nélkül vegyük át az uralmat, úgy, hogy ti mindkett?nk javára sértetlenek maradjatok.

92. Mélosziak: S miképpen jelenthetne nekünk akkora el?nyt szabadságunk elvesztése, mint nektek az elnyert uralom?

93. Athéniak: Úgy, hogy ti a legszörny?bbet elkerülve alattvalóikká váltok, mi pedig csak nyerünk vele, ha nem teszünk tönkre benneteket.

94. Mélosziak: S nem elégednétek-e meg azzal, ha mi ellenségeitek?l barátaitokká válva nyugodtan maradnánk, anélkül, hogy bármelyik félle szövetséget kötnénk?

95. Athéniak: Nem! Ellenséges érzületek kevesebb kárt okozna nekünk, mint barátságotok, amely alattvalóink szemében éppen gyengeségünket, míg gy?löletek hatalmunkat bizonyítaná.

96. Mélosziak: Tehát a ti alattvalóitok úgy gondolkoznak a méltányosságról, hogy semmi különbséget nem tesznek azok között a városok között, amelyekhez nem volt semmi közötök, s azok között, amelyeket, miután részben elpártoltak, engedelmességre kényszerítettetek?

97. Athéniak: Nem! ?k jól tudják, hogy ügyének jogosságát az egyik éppúgy képes igazolni, mint a másik, de úgy vélik, hogy amelyik meg?rizte függetlenségét, ezt erejének köszönheti, s mi félelemb?l nem támadunk rá. A ti meghódolásokkal tehát nemcsak uralmunkat terjesztjük ki, hanem biztonságunkat is megszilárdítjuk, s különben is ti, a szigetlakók közt is egyik leggyengébb város, hogyan szállhatnátok sikerrel szembe egy tengeri

nagyhatalommal? [...]

99. Athéniak: Mi nem azokat tartjuk legfélelmetesebb ellenfeleinknek, akik valahol a szárazföldön lakva, éppen mert szabadok, rendkívül hosszú töprengés után tesznek védelmi intézkedéseket ellenünk, hanem igenis a szigetlakókat, akik vagy függetlenek, mint ti, vagy pedig már elkeserítette őket valamely idegen uralom elnyomása, mert ezek képesek, erejüket esztelenségükben túlbecsülve, magukkal együtt minket is szemmel látható veszedelmekbe sodorni.”

Sok és nagy bölcsesség, sok és nagy tanulság van ebben a szövegben, nagykövet úr.

Végezetül pedig, tudatjuk, hogy mi szeretjük a meséket, és van humorunk is, a mi történelmünkkel a hátunk mögött már rég megbolondultunk volna, ha nem tudnánk nevetni. De Benedek apó meséi szebbek is, szórakoztatóbbak is és emberségesebbek is, mint Pressman úr meséi, amelyek semmi egyebet, csak az angolszász képmutatás jól ismert kliséit ismételtetik.

Nem vagyunk mi most barátok, Pressman úr. Csak szövetségesesek. Azok is csak azért, mert nincs Európának egy Spártája. Lennénk mi Spárta szívesen, valahogy közel áll az a magyar néplélekhez, de nincs hozzá karmunk és fogunk. De soha nem leszünk sem Hesztiaia, sem Erüthrai. Ezt jól jegyezze meg a nagykövet úr, és ne kergessen vaddisznót minden egyes megszólalásával a nem is létező barátságunk rózsalugasában! Hallgasson inkább, annak nagyobb lesz a haszna.

(Ui.: Ha esetleg találnak az elnök úr sifonérjában néhány további titkosított dokumentumot, haladéktalanul küldjék el nekem. Akkor majd az FBI-nak hozzám kell kiugrania házkutatásra, én meg majd azt vallom, hogy Trumptól kaptam. Ez lenne a barátság önök szerint, igaz?)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló